

Sharon Bolton

Het donkerste
water

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ik ben Lacey Flint, zegt ze tegen zichzelf als de dageraad aanbreekt, en ze tilt eerst haar ene arm op en dan de andere. Ze schopt hard met haar benen die langer en krachtiger zijn dan normaal dankzij een stevig paar zwemvliezen. *Ik heet Lacey*, herhaalt ze, want deze identiteitsmantra maakt net zozeer deel uit van haar dagelijkse ritueel als zwemmen in de ochtendschemering. *Lacey, wat zacht en lief klinkt, en Flint, scherp en hard als een spijker*. Soms moet Lacey lachen om het inherente contrast van haar naam. Op andere momenten moet ze erkennen dat hij perfect bij haar past.

Ik ben agent Lacey Flint van de Marine Unit van de Metropolitan Police, deelt Lacey haar spiegelbeeld zwijgend mee terwijl ze haar onberispelijke uniform aantrekt en vertrekt naar haar nieuwe hoofdkwartier op het politiebureau van Wapping met de geruststellende gedachte dat ze zich, voor het eerst in vele maanden, voelt als een politieagent zoals ze altijd al had willen zijn.

Ik ben Lacey Flint, zegt ze vrijwel elke avond tegen zichzelf wanneer ze de luiken van haar woonboot vergrendelt, in het smalle tweepersoonsbed in de voorste hut kruipt en luistert naar het water dat tegen de romp slaat en naar het gekrabbel van beestjes die op pad gaan in de nacht. *Ik woon op de rivier, ik werk op de rivier en ik zwem in de rivier*.

Ik ben Lacey en er wordt van me gehouden, denkt ze, als een lange man met felblauwe ogen opnieuw in haar gedachten opkomt.

‘Ik ben Lacey Flint,’ mompelt ze soms hardop als ze wegdrijft

naar de wereld van 'stel je voor', 'zou kunnen' en 'misschien nog', die andere mensen slaap noemen. En ze vraagt zich af of er ooit een dag zal komen waarop ze vergeet dat het allemaal een grote leugen is.

Zaterdag 28 juni

1

De moordenaar

Bij de kademuur van de rivier de Theems in Londen, dicht bij de grens tussen Rotherhithe en Deptford, staat het pompstation als een vrouw op een feestje die allang de hoop heeft opgegeven dat ze een danspartner zal vinden. De meeste mensen die er elke dag voorbijlopen, -fietsen of -rijden, zien het kleine vierkante gebouw niet eens meer, als het hun überhaupt al ooit was opgevallen. Het was er altijd al; net als de wegen, de hoge kademuur, het pad langs de rivier. Geen opvallend gebouw, in wat voor opzicht ook, en er gebeurt nooit iets wat ermee in verband gebracht kan worden. Er wordt niets afgeleverd bij de brede houten deuren aan de ene kant en er komt ook zeker nooit iets uit. De ramen zijn allemaal dichtgetimmerd met houten planken en dikke stalen spijkers. Af en toe valt het iemand die blijft staan op het pad langs de rivier misschien op dat het metselwerk een perfect voorbeeld is van Vlaams verband en dat het patroon om het platte dak van een eenvoudige schoonheid is.

Dat doen er maar weinig. Het dak is boven de normale zichtlijnen en de dichtstbijzijnde straat ligt niet op een busroute. Het verkeer op de rivier is natuurlijk veel lager. Dus niemand ziet ooit dat het bleke grijs van het gebouw wordt opgefleurd door witte stenen in een kruisvormig patroon en door gelijkvormige stukken steen die diagonaal zijn aangebracht. De victorianen versierden alles en dit onbetekenende gebouw werd niet overgeslagen, ook al zouden maar weinigen in keurig gezelschap

over het oorspronkelijke doel praten. Het pompstation werd gebouwd om rioolwater uit de lageregelegen delen van Rotherhithe te pompen en te lozen in de Theems. Het speelde ooit een belangrijke rol bij het schoonhouden van de omliggende straten, maar er werden grotere, efficiëntere stations gebouwd en er kwam een dag dat het niet meer nodig was.

Als voorbijgangers nieuwsgierig genoeg zouden zijn om een ingang te vinden, dan zouden ze ontdekken dat de binnenkant veel groter is dan de buitenkant doet vermoeden, omdat minstens de helft van het pompstation ondergronds ligt. De dichtgetimmerde ramen en de grote dubbele deur zitten allemaal hoog in de muur. Om er te komen is het nodig een ijzeren trap op te klimmen naar een sierlijke galerij die helemaal rondom langs de muren loopt.

Alle machines zijn lang geleden verwijderd maar de versiering is gebleven. Stenen pilaren rijzen op tot aan het dak, de ooit felrode verf is verbleekt tot een dof rood. Langs de bovenkant van de pilaren slingeren nog steeds tudorrozen ook al zijn ze niet langer sneeuwwit. Schimmel kruipt omhoog over het gladde metselwerk, maar de mooie kwaliteit van de stenen wordt er niet door verborgen. Iedereen die het voorrecht zou hebben om in het pompstation te kunnen kijken, zou het als een klein architectonisch juweeltje beschouwen, een plek om te bewaren en van te genieten.

Maar dat kan niet. Het is al jaren in handen van een privépersoon, en die handen zijn niet geïnteresseerd in ontwikkeling of verandering. Het kan die handen niets schelen dat een pand aan de rivier, zo dicht bij de binnenstad waarschijnlijk miljoenen waard is. Het enige wat die handen kan schelen is dat het pompstation vooral hun eigen doel dient.

Toevallig is het ook de ideale plek om een dood lichaam in een lijkwade te wikkelen.

In het midden van de ruimte zijn drie ijzeren voetstukken, elk ongeveer zo groot als een bescheiden eettafel. De dode vrouw

ligt op het voetstuk dat het dichtst bij de afvoerbuis staat en de moordenaar hijgt vanwege de enorme inspanning die het heeft gekost om haar daar te krijgen. Ze druipen allebei van het water. Het haar van de dode vrouw is zwart en heel lang. Het plakt aan haar gezicht als wier aan een drooggevalen scheepsromp bij laagtij.

De maan is nauwelijks meer dan een gekrulde, blonde wimper in de lucht, maar er staan lantaarns langs de kade waarvan een beetje licht naar binnen dringt. Samen met de gloed van diverse olielampen in de nissen in de muur is het genoeg.

Als het haar zachtjes wordt opgetild, wordt het bleke perfecte gelaat eronder zichtbaar. De moordenaar zucht. Het is altijd zoveel makkelijker als hun gezichten niet beschadigd zijn. De wond om de nek is lelijk maar het gezicht is niet geraakt. De ogen zijn gesloten en dat is ook goed. Ogen verliezen zo snel hun glans.

Daar komt hij weer, die intense droefheid. Spijt; er is eigenlijk geen ander woord voor. Ze zijn zo mooi, de meisjes, met hun golvende haar en lange ledematen. Wat is de reden om ze mee te lokken met beloftes van redding en veiligheid? Waarom leven voor het moment waarop de hoop in hun ogen verandert in doodsangst?

Genoeg. Het lichaam moet worden uitgekleeft, gewassen en ingewikkeld. Het kan de rest van de nacht hier blijven liggen en morgen naar de rivier worden gebracht. Vlakbij liggen de gezoomde lakens, het nylonkoord en de gewichten.

De kleren van de vrouw zijn snel verdwenen; de katoenen tuniek en broek kunnen makkelijk worden doorgesneden, het goedkope ondergoed kost een paar seconden.

O, ze is zo mooi. Tenger. Lange, slanke benen; kleine, hoge borsten. Bleke perfecte huid. De sterke vingers van de moordenaar glijden over de stevige, gladde dij, omcirkelen de kleine, ronde knieschijf en glijden verder over de perfect gevormde scheen, over de langgerekte ronding van de kuit. Perfecte voeten. De hoge, gracieuze boog van de wreef, de kleine roze te-

nen, de perfect ovale teennagels. Dood is ze het absolute toonbeeld van onbereikbare vrouwelijkheid.

Een raspand geluid. Dan grijpt een koude, sterke hand de arm van de moordenaar.

De vrouw beweegt. Niet dood. Haar ogen zijn open. Niet dood. Ze kucht, hijgt, haar handen grijpen om zich heen over het ijzeren blok, ze probeert omhoog te komen. Hoe kan dit? De moordenaar valt bijna flauw van schrik. Ogen die zwart geworden zijn van afschuw staren. Meer rivierwater komt al kuchend uit die bleke, kapotgebeten lippen.

Lippen die niets meer zouden moeten kunnen zeggen.

De moordenaar steekt een hand uit maar is niet snel genoeg. De vrouw is achteruit gekrabbeld en van de sokkel gevallen. ‘Nee, nee,’ schreeuwt ze, het geluid van een doodsbang dier. De moordenaar is ook doodsbang. Is het dan allemaal voorbij?

De vrouw staat nu. Verbijsterd, gedesoriënteerd, maar niet zo erg dat ze is vergeten wat er met haar is gebeurd. Ze deinst achteruit, staart om zich heen, zoekt naar een uitgang. Als haar ogen die van de moordenaar ontmoeten gaan ze verder open van ontzetting. Woorden komen uit haar mond, die misschien wel of misschien niet de woorden zijn die de moordenaar hoort.

‘Wat ben je?’

En het is genoeg om de woede weer te laten opkomen. Niet ‘Wie ben je?’ Niet ‘Waarom doe je dit?’ Het zouden allebei volkomen normale vragen zijn geweest in de omstandigheden. Maar ‘Wat ben je?’

De vrouw begint te rennen, zoekt een raam – dat ze niet zal vinden op deze verdieping – of een deur, die haar niet zal helpen.

Ze heeft de bovenverdieping ontdekt, ze loopt in de richting van de trap. Er is daarboven geen uitgang – de ramen zijn allemaal dichtgetimmerd, de zware deur kan niet opengemaakt worden – maar er zijn dakramen die ze misschien zou kunnen

breken om zo de aandacht van mensen op straat te trekken.

De moordenaar schiet naar voren, botst pijnlijk tegen het ijzeren frame van de trap, weet de enkel van de vrouw te grijpen en bijt hard in het vleezige deel van de kuit. Een schreeuw van pijn. Nog een harde ruk. Een snerpende kreet en dan valt ze naar beneden.

De moordenaar heeft haar nu, maar de vrouw is naakt en glibberig van water en zweet. Ze is niet makkelijk vast te houden en ze vecht als een paling. Het bijten en krabben en het voortdurende geworstel zijn uitputtend. De greep van de moordenaar wordt losser. De vrouw staat. Pak haar, grijp haar. Ze valt, slaat hard tegen de stenen vloer, stoot haar hoofd. Versuft is ze beter te hanteren. Til haar op. Het geluid van vlees dat over steen schraapt. Armen zwaaien, klauwende handen die iets beet proberen te grijpen – wat dan ook – maar ze hebben de gladde metalen buis bereikt waardoor in het verleden het water naar buiten stroomde. Til haar erin. Klim achter haar aan. Duw haar voort. De pijp is kort, niet meer dan een meter lang.

Er is water beneden, een klein stukje verderop, en de zwaartekracht helpt nu mee. Duw, trek en – ja – ze vallen allebei in het water.

En de wereld wordt weer kalm. Stil. Zacht en makkelijk.

Rustig nu. Laat haar los. Laat haar zakken. Laat de paniek toeslaan. Wacht tot ze omhoogkomt, om haar laatste wanhopige ademtocht te nemen, en sla dan toe. Omhoog uit het water met een enorme krachtsinspanning en weer naar beneden met je handen om haar keel. En dan omlaag, omlaag naar de diepte. Omlaag tot ze ophoudt met tegenstribbelen.

Vastgeklemd aan elkaar. Een stevige omhelzing. Een mooie manier om te sterven.

Donderdag 19 juni
(negen dagen eerder)

2

Lacey

Een enkele druppel regen die op het dorp Kemble in de Cotswolds valt, is voorbeschikt deel te worden van de langste rivier in Engeland en een van de beroemdste ter wereld. Op zijn reis van 216 mijl naar de Noordzee zal die ene druppel zich aansluiten bij de honderden miljoenen andere druppels die dagelijks langs London Bridge stromen. Soms, als ze ertussen zwom, dacht Lacey Flint aan die miljoenen druppels en dan rilde haar hele lichaam van opwinding. Op andere momenten wilde ze bij de gedachte aan de onhoudbare kracht van het water om haar heen schreeuwen van angst. Maar dat deed ze nooit. Grote kans dat een mondvul van de Theems zo dicht bij de riviermond dodelijk was.

Dus ze hield haar hoofd omhoog en haar mond bijna steeds gesloten. Als ze hem opendeed om naar lucht te happen – want spieren die in hoog tempo door koud water zwemmen hebben zuurstof nodig – vertrouwde ze op de mondspoeling met Dettol die ze vooraf genomen had om de bacteriën direct na contact te doden. Bijna twee maanden nu, sinds ze het oude zeiljacht had gekocht dat haar nieuwe huis was, zwom ze zo vaak als het tij en de omstandigheden het toelieten in de Theems en ze voelde zich gezonder dan ooit.

Om 5.22 uur op een juniochtend, zo dicht bij de zonnewende dat het nauwelijks iets uitmaakte, was het al druk op de rivier en ook als ze dicht bij de zuidelijke oever bleef moest ze oppassen. Het verkeer op de rivier bleef niet altijd in het mid-

den en geen enkele stuurman lette ooit op zwemmers.

Het tij was op zijn hoogst. Bij hoogtij was er een moment, vooral in de zomer, waarop de rivier leek te pauzeren en stil te vallen. Slechts een paar minuten – tien, vijftien misschien – werd het net zo makkelijk om door de Theems te glijden als door een zwembad. Even kon Lacey dan vergeten dat ze menselijk was en afhankelijk was van een wetsuit, zwemvliezen en een antibacterieel spoelmiddel om in deze vreemde, aquatische omgeving te overleven. In plaats daarvan maakte ze deel uit van de rivier.

Een pijlsnelle meeuw scheerde vlak voor haar over het water voor hij onder het oppervlak verdween. Lacey stelde zich hem voor onder haar, met wijd open bek, terwijl hij de vis die hij van boven had ontdekt opschepte.

Ze zwom verder, langs de puntige, zwarte palen van een van de vervallen offshoresteigers die langs dit stuk van de zuidelijke oever lagen. Gebouwd toen Londen een van de drukste handelshavens ter wereld was zodat grotere schepen konden aanleggen om hun lading te lossen, maar al jaren geleden in verval geraakt.

Niet voor het eerst voelde Lacey dat ze Ray miste. Ze miste het zicht op zijn magere armen voor haar, miste het sproeien van helder water als hij af en toe te hoog trapte, maar hij had een paar dagen eerder een zomerse kou opgelopen en zijn vrouw, Eileen, had haar zin doorgedreven. Hij bleef uit de rivier tot hij weer beter was.

Minder dan dertig meter naar de steiger. Omdat haar zintuigen gespitst waren, zoals altijd in de rivier, viel haar oog op iets. Er was beweging in het water, bij de oever. Geen wrakhout; het bleef op dezelfde plek. Er waren otters in de Theems, maar ze had niet gehoord dat ze zo zuidelijk kwamen. Volgens Ray zwommen er ook andere mensen in de rivier, maar verder stroomopwaarts waar het water schoner was en minder hard stroomde. Voor zover hij wist waren hij en nu Lacey de enige wildzwemmers zo dicht bij de riviermond.

Een beetje nerveus begon Lacey harder te zwemmen. Plotse-ling wilde ze de steigers voorbij zijn en Deptford Creek in om te beginnen aan het laatste stukje naar huis.

Ze was er bijna. Ray zwom meestal tussen de palen door, zijn eigen kleine ritueel, maar Lacey kwam er nooit te dicht in de buurt. Er was iets aan dat zwarte hout bedekt met weekdieren waar ze niet van hield.

Een andere zwemmer, dus toch, recht voor haar. Lacey voelde een ogenblik van euforie dat ontstaat door gedeeld plezier. Vooral de schuldige variant. Ze maakte zich op om te glimlachen als de vrouw dichterbij kwam, misschien een paar seconden water te trappen en te kletsen.

Maar... dat was niet zwemmen. Dat was meer op en neer deinen. De arm die net nog leek te zwaaien bewoog nu willekeurig. En de arm was niet gewoon dun, hij was skeletachtig. Heel even dreef de vrouw rechtop. Toen lag ze weer plat voor ze helemaal verdween. Een seconde later was ze terug. Misschien was het toch geen vrouw; het lange haar dat Lacey had gezien in het verblindende, reflecterende licht leek nu op wier. En de kleren, die op het water dreven als een sluier om een lijk, hadden het vrouwelijke effect nog eens versterkt. Hoe dichterbij ze kwam, hoe asexueler het ding leek.

Lacey zwom verder. Ze hield zich voor dat er niets was om bang voor te zijn. Ze had nog nooit gezien dat er een lichaam uit de rivier werd gehaald. Ondanks haar twee maanden bij de Marine Unit, ondanks de reputatie van de Theems dat hij zijn toezichthouders minstens één keer per week een lijk bezorgde bij wijze van schuldvereffening, had ze of geen dienst gehad of was ze bezig geweest met andere dingen als er lichamen werden opgepikt.

Maar ze wist door een inleidend gesprek in haar eerste week dat de Theems niet op stilstaand water leek waar een lichaam normaliter zonk en na een paar dagen weer boven kwam drijven. De stromingen en getijden van de rivier dreven een lijk voort tot het vast kwam te zitten in een obstakel en bij laag-

tij zichtbaar werd. Sommige plekken langs de Theems waren notoire vallen waar de Marine Unit altijd als eerste keek als iemand vermist raakte. Lichamen die in de rivier belandden werden meestal vrij snel gevonden en hun conditie was voor-spelbaar.

Na twee of drie dagen zwollen de handen en het gezicht op door inwendige gassen. Na vijf of zes dagen begon het proces waarbij de huid loskwam van het lichaam. Vingernagels en haar verdwenen na een week tot tien dagen. En dan had je nog de impact van het waterleven. Vissen, schelpdieren, insecten, zelfs vogels die bij het lichaam konden komen lieten allemaal hun sporen na. De ogen en de lippen verdwenen meestal als eerste waardoor het gezicht een verbaasde, monsterlijke uitdrukking kreeg. Grote stukken van het lichaam werden soms door schroeven van boten of harde obstakels in het water afge-rukt. Drenkelingen waren nooit goed nieuws.

Heel dichtbij nu. De figuur in het water leek op en neer te springen in afwachting. *Ik ben hier. Ik heb op je gewacht. Pak me dan.*

Geen recente verdrinking, dat was wel duidelijk. Er was heel weinig vlees op het gezicht overgebleven: wat doorweekt roze spierweefsel dat over het rechterjukbeen spande, een beetje meer rond de kin en de hals. Heel veel bijtsporen. En ook de flora van de rivier had zijn aandeel opgeëist. De paar overge-bleven stukjes vlees trokken een groenig gewas aan waar een soort riviermos, of wier, wortel had geschoten.

Kleine gelaatsbeenderen, haar nog vast aan het hoofd, wier dat uit de linkeroogkas leek te groeien. En kleren, hoewel die meestal verdwenen in de rivier. Nee, toch ook geen kleren maar iets wat om het lichaam gewikkeld leek te zijn en dat nu los-raakte en naar haar toe dreef net als het lange haar. Het lichaam leek naar Lacey te reiken. Zelfs de armen waren gestrekt, de vingers gekromd.

Terwijl ze zich voorhield dat ze zich moest vermennen, dat ze een taak had, dat een dood lichaam haar niets kon doen,

begon Lacey water te trappelen. Ze moest controleren of het lichaam vastzat, en als dat niet zo was dan moest ze daarvoor zorgen. Daarna moest ze uit het water klimmen en het rapporteren. In een zak van haar wetsuit had ze altijd een dunne zaklantaarn. Ze pakte hem, slikte de opkomende paniek in, zei tegen zichzelf dat je soms gewoon keihard door moest zetten en liet zich onder water zakken.

Niets. Complete duisternis waar zelfs de straal van de zaklantaarn niet doorheen kon dringen. Toen een wervelende massa groen en bruin, licht en schaduw. Totale verwarring.

En de geluiden van het water waren hier beneden zoveel intenser. Boven klotste, gorgelde en suisde de rivier, maar hier beneden deden de geluiden denken aan gieten, draineren, dreunen. Onder het oppervlak klonk de rivier alsof hij leefde.

Vreemde, onbekende vormen leken voor haar op te doemen. Het zwarte hout van de paal vol weekdieren. Er streek iets langs haar gezicht. Mond strak dichtgeklemd; ze ging niet schreeuwen. Waar was het lichaam? Daar. Zwaaiende armen, wegdrijvende kleding. Lacey liet het licht van de zaklantaarn langs de in het water hangende figuur glijden. De rivier golfde en het lichaam was volledig onder water. Nu leken de lege oogkassen haar recht aan te staren. Allemachtig, alsof haar nachtmerries al niet erg genoeg waren.

Niet denken, gewoon doen. Richt de zaklantaarn. Kijk waardoor het op zijn plaats blijft.

Daar! Een van de stroken stof was strak om de paal gewikkeld waardoor het lichaam op zijn plek werd verankerd. Het zat stevig vast.

Lacey kwam weer naar de oppervlakte terwijl ze nog lucht in haar longen had en keek langs het lijk naar de oever. Geen strand – het tij was te hoog – maar ze moest uit het water. De steiger boven haar was voor het grootste deel intact maar te hoog om te bereiken. Haar enige kans was om op een van de kruisbalken te klimmen tot er hulp arriveerde. Een paar meter verderop was er een die stevig genoeg leek.

Ze zwom ernaartoe en keek om de paar seconden over haar schouder om te controleren of het lichaam niet had bewogen. Het bleef op zijn plek in het water maar het leek te zijn gedraaid om haar na te kijken terwijl ze wegzwom.

De kruisbalk zou haar wel even houden. Eenmaal uit het water stroopte Lacey de gordel van zich af die ze om haar schouders droeg. In een waterdichte zak die tegen haar onderrug lag zat haar mobiele telefoon; Ray stond erop dat ze die bij zich had.

Hij nam snel op. 'Is alles oké, meisje?'

Laceys ogen hadden het spoor van stof dat van de pier wegstroomde niet losgelaten. Terwijl de golven rezen en daalden ving ze af en toe een glimp op van de ronde, maanachtige schedel van de vrouw.

'Lacey, wat is er aan de hand?'

Er was niemand in de buurt maar toch voelde ze de behoefte zacht te praten. 'Ik heb een lichaam gevonden, Ray. Bij de oude King's Wharf. Het zit vast aan de steiger.'

'Ben je uit het water? Ben je veilig?'

'Ja, ik ben eruit. En het tij is gekeerd. Met mij gaat het prima.'

'Zit het lichaam vast?'

'Dat lijkt wel zo.'

'Tien minuten.'

Hij was weg. Ray had jaren geleden voor de Marine Unit gewerkt en hij wist wat een lichaam in het water betekende. Net als Lacey woonden hij en zijn vrouw op een boot die in Deptford Creek lag, een nabijgelegen zijrivier. Tien minuten was te krap ingeschat; hij kon nooit binnen twintig minuten bij haar zijn. Ondertussen moest ze warm zien te blijven.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan vastgeklemd tussen twee houten balken terwijl het water om de paar seconden over haar enkels spoelde. In het land heerste al twee weken een van de langste hittegolven sinds mensenheugenis, maar het was nog vroeg en de zon had de zuidoever nog niet bereikt.

Onder haar klotste het water rond de palen en creëerde mi-

nidraaikolken. De dode vrouw leek te dansen, de golven duwden haar speels op en neer, de stof fladderde om haar heen als wervelende rokken.

‘Hé!’

Lacey zakte bijna in elkaar van opluchting. Ze had geen idee gehad dat ze zo gespannen was. Ray moest zijn gevlogen om hier zo... Rustig! Ze voelde de balk onder zich een fractie verschuiven.

En Ray was nergens te zien. Geen kleine, actieve motor die puffend haar kant op kwam, geen gerimpelde oude schipper die tegen de zon in fronste. Toch had ze, een fractie van een seconde, het overweldigende gevoel gehad van een andere aanwezigheid. Ze wist zeker dat ze hem naar haar had horen schreeuwen.

Lacey rekte zich uit. De kade was leeg. Ze hoorde auto’s, maar in de verte. Geen geluid van fietswielen of joggende voetstappen. Er was verkeer op de rivier, maar op grote afstand.

Daar was hij dan ten slotte. Hij kwam zo snel als zijn motor van twintig pk hem toestond op haar af.

Ze pakte het meertouw dat hij haar toestak en legde de boot vast voor ze naar beneden klom.

‘Trek dit aan.’ Hij gooide een tas in haar richting. ‘Er is een patrouilleboot stroomopwaarts bij Limehouse. Ze zullen hier zo zijn. We zeggen niets over het zwemmen. Jij en ik waren op de rivier in mijn boot toen jij het lichaam zag.’

Lacey knikte, stroopte de wetsuit af en verstopte haar natte spullen in de tas. Zwemmen in het getijdendeel van de rivier was volgens een plaatselijke verordening verboden. Zelfs als je lid was van de Marine Unit.

‘Gaat het?’ vroeg Ray toen de politieboot naderbij kwam.

‘Ja, prima,’ zei ze.

De schipper van de boot was een jonge brigadier die Scott Buckle heette. Hij keek naar Lacey en zwaaide.

‘Het hoort bij het werk,’ zei Ray zachtjes tegen haar. ‘Het zal niet het laatste zijn wat je eruit haalt.’

‘Ik weet het.’

‘Het is een gulzige rivier. Mensen raken afgeleid, een beetje zorgeloos. Ze krijgen geen tweede kans.’

Bijna een jaar geleden had de rivier háár een tweede kans gegeven. Hij had haar laten gaan, en dat was misschien wel de reden dat ze er nu niet bang voor was. ‘Dit was niet de rivier.’ Ze keek hoe haar collega’s tegen het lichaam duwden met boothaken. ‘En ze zullen het daarmee niet binnenhalen. Het zit strak om de paal gewikkeld.’

‘Dat weet je niet,’ zei Ray. ‘Dat kun je absoluut niet weten tenzij je je hoofd onder water steekt. Zeg alsjeblieft dat je dat niet hebt gedaan.’

‘Ze is er niet per ongeluk in gevallen,’ zei Lacey. ‘Ze is strak ingewikkeld, als een mummie.’

Ray zuchtte. ‘Jezus, Lacey. Hoe krijg je het voor elkaar?’